

Dag 1 – woensdag 12 maart

Het is niet voor het eerst dat we een reisverslag schrijven. En daarom best lastig om met iets nieuws te komen, het verslag niet te laten lijken op voorgaande verslagen. Kortom: hoe beginnen we ons verslag deze keer?

Misschien door te vertellen hoe de voorbereiding eruitziet van onze reis? Dit start met het contact opnemen met de beide contactpersonen in Roemenië. Dit doen we geruime tijd voor de eerste reisdag. We stemmen af of de data die we in gedachten hebben passen in hun agenda's. Daarnaast bekijken we elke reis opnieuw of we met de auto de reis gaan maken of met het vliegtuig. Beiden hebben zowel voor- als nadelen. Van doorslaggevend belang zijn eigenlijk twee zaken: ten eerste de kosten en ten tweede de flexibiliteit. Als de kosten van de ene mogelijkheid significant lager is ten opzichte van de andere mogelijkheid kiezen we op basis van de kosten. Als de kosten gelijk zijn of weinig van elkaar verschillen zal de auto het winnen op basis van flexibiliteit. Met de auto kun je gaan en staan wanneer je wil. Dat lukt niet met lijnvluchten. De vertrekkedata en tijden van het vliegtuig staan immers vast. Dit jaar blijken de kosten van beide mogelijkheden dicht bij elkaar te liggen dus wordt de reis ook dit jaar weer met de auto gemaakt.

Wat doen we nog meer in de voorbereiding? Samen met Jerry en Lineke van den Bos nemen we ruim voorafgaand aan de reis met elkaar door wat de belangrijke punten zijn om te doen als we ter plekke zijn. Waar is specifiek aandacht voor nodig? Zijn er nieuwe ontwikkelingen waar we rekening mee moeten houden of waar we vragen over moeten stellen? Zijn er vragen van sponsors richting families die we mee moeten nemen naar Roemenië? Zijn er bijzonderheden m.b.t. het transport? Het transport dat een aantal dagen eerder zal aankomen dan wijzelf. Kunnen of moeten we onze hulp aanpassen? etc. etc. We proberen ons dus zo goed als mogelijk voor te bereiden om inhoudelijk het werk van de stichting goed te kunnen monitoren, te bespreken, te horen en te zien als we in Roemenië zijn. Dat zijn we aan onze sponsors, aan u dus, verplicht. Althans zo voelen we dat.

Dag 1 dus, we zijn op reis, goed voorbereid en vol energie. We hebben er, en dat klinkt misschien tegenstrijdig als het gaat om armoede, zin aan. Zin aan omdat we weten dat het werk van de stichting ertoe doet! Zin aan omdat we onze contactpersonen en hun families weer gaan zien en spreken. En zin aan omdat we denken dat u met ons meereist op het moment dat u dit verslag leest. Dag 1 eindigt in Hongarije als we daar rond 18.00u aankomen, 1175 km vanaf Almelo, waar we van morgen om 5.40u vertrokken zijn.

Dag 2 – donderdag 13 maart

U reist met ons mee toch? Dan vertrekken we vandaag om 9.00u vanuit Hotel Paprika, dat op de grens van Oostenrijk / Hongarije ligt naar Roemenië. Een afstand van zo'n 450 kilometer. Maar eerst even tanken, de benzine is hier voordeliger dan in Oostenrijk. We betalen ongeveer €1,70 per liter terwijl we tanken aan de pomp langs de snelweg. Dus beter hier de tank volgooien dan in Oostenrijk. Onderweg door Hongarije valt het aantal vrachtwagens dat richting het oosten rijdt op. Vooral als er wegwerkzaamheden zijn en de vrachtwagens allen de rechterbaan kiezen en wij er links langsheen rijden. Een lange, maar dan ook echt lange rij vrachtwagens passeren we. En wat ook elke keer opvalt is de leegte van het land. Enorme stukken land die bewerkt zijn als akkerland. Geen huis of boerderij te zien. Voorbij Boedapest rijden we richting Szolnok over een nieuwe snelweg. Deze snelweg houdt een aantal kilometers voorbij Szolnok op te bestaan dus moeten we "binnendoor". Richting Artand / Bors, de grensovergang tussen Hongarije en Roemenië. O ja, laten we niet vergeten om direct over de grens een vignet te kopen, want ook in Roemenië heb je die nodig.

Rond 16.30u komen we aan bij het huis van Tavy Pantis in Oradea. Een hartelijk welkom en weerzien met elkaar. We slapen bij "de burens", daar woont de schoonmoeder van Tavy. Het huis is wat we in Nederland een twee onder één kap woning noemen.

En waar beginnen we ons weerzien mee? Juist, u mag niet weer raden: een maaltijd. Na de maaltijd nemen we de planning voor de komende dagen door. We besluiten om dezelfde avond al de eerste bezoeken af te leggen.

We gaan naar Gepiu, daar wonen opa en oma T. Hij is 80, zij is 72. Oud en veel, heel veel meegemaakt in het leven. Vorig jaar troffen wij ze niet thuis aan, maar hebben wij ze gesproken toen ze beiden bij een dochter verbleven. Oma was toen erg ziek en we hadden zomaar het idee dat het toen ons laatste bezoek wel eens kon zijn. Wat mooi dus dat we hen beiden vanavond thuis aantreffen. Ze laten ons o.a. de plastic tasjes vol met medicijnen zijn, genoeg voor één

maand vertellen ze ons. Zij, oma dus, moet over twee á drie weken naar het ziekenhuis in Oradea voor een staaroperatie. Ze ziet er tegenop omdat ze van anderen gehoord heeft dat de operatie niet geslaagd is. Hij, opa dus, heeft veel last van pijn in zijn benen. Korte stukjes lopen wil nog, maar verder dan "rond het huis" komt hij niet meer. We nemen afscheid na wat met elkaar gesproken te hebben en rijden naar het plaatsje Les.

Nog nooit van het plaatsje Les gehoord? Misschien herinnert u zich de familie F. met twee zwaar gehandicapte kinderen. Voor hen hebben we in het verleden geld ingezameld om een nieuw huisje te bouwen. Wel, dit huisje staat in Les. Het huisje ziet er nog even nieuw uit als vorig jaar. Schoon, verzorgd, netjes onderhouden. De twee gehandicapte kinderen liggen op bed TV te kijken. We horen dat beiden veel relaxter zijn nu ze een warm huis, een goed bed en een goede badkamer hebben. Wat een groot verschil met een aantal jaren geleden! Vader is inmiddels als een soort zzp'er aan het werk. En hij helpt Tavy en zijn team met andere bouwprojecten zoals die in Cenalos, maar daarover later meer.

Als we terugrijden naar huis zien we voor ons het rijgedrag van een Roemeen verkeerd aflopen. Na een poging om snel in te halen, een poging die hij moest afbreken, belandde hij in de sloot naast de weg. We zijn maar even gestopt om te controleren of er geen gewonden zijn na zijn schuiver de sloot in. Dit bleek gelukkig niet zo te zijn!

We sluiten deze dag af met een fruitsalade klaargemaakt door Ana, de vrouw van Tavy.

Dag 3 – vrijdag 14 maart

Eet smakelijk! Dat wensen we elkaar natuurlijk toe als we om 8.30u aan het ontbijt beginnen. Het is geen hotel waar we verblijven maar aan de aandacht die besteed is aan het ontbijt en aan de presentatie daarvan zou je het vermoeden kunnen krijgen van wel!

We starten vandaag met een bezoek aan het "magazijn". U ziet, als u nog steeds met ons meereist via dit verslag, dat het niet gaat om een grote hal vol met stellingen maar dat het magazijn de garage is van Nelu en Lia Vinter. Twee betrokken mensen die hun garage al "sinds jaar en dag" beschikbaar stellen om de goederen van het transport in op te slaan. We "plunderen" op een gestructureerde wijze bij elkaar wat we nodig hebben en vertrekken naar het plaatsje Bucea.

In Bucea woont de familie C. Althans, de ouders van de familie wonen hier. De kinderen zijn in het verleden uit huis geplaatst maar wonen gelukkig wel allemaal bij elkaar in hetzelfde opvanghuis. Pa en Ma bezoeken hen daar met regelmaat. We horen dat de vrouw van deze familie een baan heeft gekregen in het nabijgelegen restaurant. Ze maakt daar schoon. Het mooie voor haar is dat ze hier contact heeft met collega's en veel meer als voorheen "onder de mensen" is. Je kunt aan haar zien dat dit belangrijk is voor haar. Ze ziet er netjes en verzorgd uit. En het doet haar goed om een eigen bescheiden inkomen te hebben. De vader is vorig jaar met succes geopereerd aan staar aan één oog. Binnenkort zal hij aan het andere oog geopereerd worden. Fijn om te zien dat er een verbetering heeft plaatsgevonden in hun leven. Als u eerder via onze verslagen met ons meegereisd bent kent u misschien hun geschiedenis wel en bent u, net als ons, verrast met deze positieve ontwikkeling.

Op onze weg terug gaan we naar de familie P. in het plaatsje Borozel. Een familie met zeven kinderen, allen meisjes. Vader is buiten aan het werk om een motor van een tractor te vervangen. Binnen vertelt de moeder ons over de nodige problemen binnen het gezin met gezondheid. Het maakt dat de kosten voor medicijnen hoog zijn. Daarnaast is er nog een openstaande schuld uit het verleden. We horen van haar dat in het afgelopen jaar de schulden zijn toegenomen in plaats van afgenomen. Een kant en klaar passende oplossing hebben wij ook niet direct voorhanden. Een luisterend oor bieden naast het afgeven van de dozen die via het transport zijn

meegekomen is wellicht het enige dat we vandaag kunnen doen.

In Borozel woont ook de familie T. We leveren bij hen elke voorjaar een zak poot aardappelen af. Dus ja... ook dit jaar doen we dat, uiteraard. We horen dat de vrouw des huizes een slecht tot nauwelijks goed werkende nier heeft. Ze staat hiervoor onder controle maar de kosten voor de medicijnen zijn hoog, elke maand opnieuw. En dan komen de medicijnen ook nog uit Hongarije waar de prijs gunstiger is.

Trek gekregen van het "digitaal" meereizen? Dan komt dat goed uit. Op de weg terug passeren we een restaurant en eten daar iets. Na het eten reizen we door naar het plaatsje Fughiu. Daar woont Ezra, een gehandicapte jongen die liefdevol verzorgd wordt door zijn pleegmoeder A.M. We komen binnen op het moment dat Ezra te eten krijgt. Vast voedsel lukt niet, het is vooral pap voor hem. We horen over een speciale loopstoel voor Ezra waar behoefte aan is. We ontvangen foto's van een voorbeeld en zeggen toe aan de hand hiervan na te gaan wat wij hierover kunnen vinden en wat de mogelijke kosten zijn van een dergelijke loopstoel.

Na dit bezoek gaan we terug naar het "magazijn" en checken daar op goederen voor de twee andere bezoeken die we nog willen afleggen vandaag. In de stad Oradea woont mevr. E.M. Zij heeft volwassen ongetrouwde kinderen die allen hun eigen specifieke problemen hebben. Hun situatie verandert niet. Niet in positieve zin en, gelukkig maar, ook niet in negatieve zin. Dankbaar is ze met ons korte bezoekje. Voor ons is het fijn om te

horen dat er tussen haar en Lia Vinter een goed contact is.

We reizen en bezoeken er wat af he? Volgt u ons nog steeds, reist u nog steeds met ons mee via dit verlag? Wees gerust, vandaag nog maar één bezoek. Ook in de stad Oradea, bij mevr. R.F. Ze is verhuisd naar een ander appartement in de stad. Een appartement op de begane grond van een complex, een typisch Oostbloks appartementencomplex, maar wel verrassend ruim. Ze oogt veel meer ontspannen dan ons laatste bezoek vorig jaar. Toen hebben we het gehad over haar houding en gedrag richting Tavy en Lia. Gelukkig zien en horen we een duidelijke verbetering. En dat vinden we belangrijk. Immers hulp verlenen kan alleen als er sprake is van onderling vertrouwen. En dat vraagt om openstaan voor het geven en ontvangen van hulp. Als dat onderlinge vertrouwen er niet is moeten we soms vervelende keuzes maken. Maar mooi is het dan om te zien dat verandering en verbetering mogelijk is. En hoe je ook wendt of keert, hoe kort ons bezoekje ook is, je merkt aan alles dat de onderlinge band goed is om hulp te geven en te ontvangen. Ons bezoek en onze reis heeft mede tot doel om dit soort situaties vast te stellen.

Na onze bezoeken vandaag komen we samen bij elkaar bij ons overnachtingsadres waar ook Ramona, de schoonzus van Tavy aansluit. Haar Engels is perfect, ze fungeert voor ons als tolk. Gezamenlijk nemen we de hele dag door en praten over bezoeken. Wat is ons opgevallen? Wat vinden we ervan? Zijn er zaken die ons opgevallen zijn? Dat soort punten.

O ja, dat is waar ook... vergeten we bijna dat we kennis hebben gemaakt met mevr. M.H. net buiten de stad. Ze heeft een baby van één maand oud op haar arm als we haar buiten aantreffen. Het blijkt dat ze samen met haar man en twee andere kinderen in één kamer wonen in een huis buiten de stad die ze delen met drie andere bewoners. Tavy heeft haar onlangs geholpen met poedermelk voor de baby toen zij in het ziekenhuis verbleef. Tavy kent haar leefomstandigheden nog onvoldoende op dit moment. Het gesprek buiten is niet de juiste plek om dat uit te zoeken of te bespreken. Tavy zal eerst meer informatie inwinnen over deze familie zodat we op later tijdstip kunnen besluiten of deze familie mogelijk in ons programma opgenomen moet worden.

Dag 4 – zaterdag 15 maart

Andere jaren verbleven we vaak bij Nelu en Lia Vinter in huis. Dat is dit jaar niet de situatie. Toch is en blijft ze erg betrokken bij het werk van de stichting en hetgeen onze contactpersoon Tavy Pantis organiseert. We zullen en moeten dan ook vanmorgen eerst bij haar koffie komen drinken en bijpraten voordat we op pad gaan. We horen van haar

nieuwe baan als assistent op een opleiding voor tandartsen. Een volledig nieuw ingericht onderwijsgebouw voorzien van de nieuwste technieken.

Aansluitend halen we eerst Ramona op, de schoonzus van Tavy en onze tolk. Gezamenlijk gaan we op pad, de stad Oradea in. We melden ons bij "Anton". Deze Anton is de initiatiefnemer van een vrijwilligersorganisatie die elke zaterdag voedselpakketten uitdeelt aan mensen die dit nodig hebben. Een soort voedselbank dus. We zien hoe de pakketten worden samengesteld, klaargezet en uitgedeeld. Alles volgens een gestructureerde werkwijze waarbij ook in beeld is wie een pakket komt ophalen. De namen van de mensen zijn bekend, en deze worden bijgehouden op een lijst zodat niemand buiten beeld is of raakt. Het is goed om te zien dat dergelijke initiatieven er zijn.

De volgende rit gaat naar het magazijn, het “depot” waar we de auto volladen met goederen en zakken poot aardappelen. We gaan naar de familie M. in het plaatsje Oserhei. Daar treffen we negen kinderen aan in hun huis. Moeder is aan het werk en vader dicht in de buurt met drie andere kinderen op "het land". Eén telefoontje volstaat om de vader binnen enkele minuten ook te ontmoeten en te spreken. Hij vertelt over de depressie van zijn vrouw en zijn zorg richting de kinderen. Hij is een slimme man en begrijpt de situatie waar zijn gezin zich in bevindt. We hebben respect voor de wijze waarop hij het verwoordt en de wijze van zijn handelen daarin. Het meest lastige voor hem is dat zijn vrouw niet echt wil accepteren dat er sprake is van een depressie. Het maakt dat professionele begeleiding nog niet gestart is. Een oplossing hebben ook wij niet voorhanden, maar het met elkaar bespreken wat mogelijke stappen kunnen zijn.

Ondertussen krijgen we bericht dat we vandaag niet terecht kunnen bij mevr. M.B. in de stad Oradea. Haar moeder voelt zich niet goed en dat geeft de nodige zorgen en beperkingen waardoor een bezoek van ons erg ongelegen komt. We hebben uiteraard begrip voor de situatie, het is niet anders.

Na ons bezoek in Oserhei is het tijd voor lunch. We gaan een soort van "all you can eat" restaurant in en treffen daar opnieuw Lia, Nelu en hun dochter met haar beide kinderen aan. We worden door Lia getrakteerd op deze lunch! Tijdens de lunch horen we van Nelu over zijn werk in Italië. In sommige perioden drie maand lang zeven dagen in de week. Het is hard werken als je als Roemeen in het buitenland werkt, Nelu accepteert de situatie. Hij doet zijn werk inmiddels al 15 jaar op deze wijze. Respect, omdat vanuit zijn mond geen enkele klacht komt.

Na de lunch gaan we naar Sarbi, een klein dorpje waar de familie C. woont in een huisje dat nieuw voor hen gebouwd is. Vader van dit gezin heeft recent een ongelukje gehad waarbij hij, naar wij begrepen hebben, tijdens werkzaamheden met houthakken of zagen zich in de hand gesneden heeft. De wond is gehecht en hij heeft een antibiotica kuur maar de consequentie is dat hij al een week lang niet kan werken. En zonder werk geen geld. En zonder geld... juist... geen eten. En dat is letterlijk de situatie die we aantreffen. Een groot gezin dat dit weekend geen eten in huis heeft! Hoe schrijnend kan het zijn? We laten, uiteraard, geld achter zodat de vader eten kan kopen. Voor de rest van het gezin is het goed dat niet wij dit doen maar de vader dit zelf kan doen deze middag. We beseffen dat het goed is dat wij op deze dag deze familie bezocht hebben. Het heeft zo moeten zijn.

In dat besef vervolgen we onze reis naar de plaats Cenalos waar we eerst de familie B. bezoeken. Een jong stel met een inmiddels anderhalf jaar oude dochter. Deze dochter heeft een stoma. Kort na haar geboorte is ze geopereerd aan haar dikke darm en is de stoma geplaatst. We horen dat de artsen hebben besloten dat zij geopereerd kan worden in Timisoara waarbij de stoma verwijderd wordt en de dikke darm hersteld kan worden. En dat is geweldig nieuws voor de beide ouders! De gedachten gingen al uit naar opereren in het buitenland met alle bijkomende (financiële) problemen van dien.

In Cenalos is ook sprake van een lopend "bouwproject". Een huis voor S. We zien met eigen ogen de vorderingen van de bouw. Het huis is nog niet af. Een badkamer en een keuken moeten nog geplaatst worden bijvoorbeeld. Tavy schat in dat er nog ongeveer €10.000 nodig is om het huis volledig af te maken. S. werkt helaas niet meer bij het bedrijf waar hij de afgelopen jaren voor mocht werken, dit bedrijf is failliet gegaan. Maar gelukkig heeft S. elders werk gevonden. Helaas verdient hij daar maandelijks wel minder.

Ons laatste bezoek gaat naar het tehuis waar S. maar ook R. en drie andere jongens wonen. We treffen R. en de drie jongens aan. We horen hoe het hen vergaat op school. Dat twee van hen in het afgelopen jaar niet de 'High school' zijn gaan doen maar de 'professional school'. Dus een beroepsgerichte opleiding, een studie voor "electric mechanical car", vrij vertaald denken wij dan aan "auto monteur". R. rond dit jaar zijn studie als "medical assistant" af. Hij heeft naast zijn studie een baan gevonden in de farmaceutische sector. Een baan die hem veel plezier geeft en de nodige flexibiliteit.

Na dit laatste bezoek gaan we naar huis. Daar volgt de "nabespreking". Uitvoerig nemen we met elkaar de bezoeken door. En brengen eventueel wijzigingen aan in onze hulpverlening waar nodig. Het zijn waardevolle gesprekken, waarbij ook de diepgang in onze drijfveren over het verlenen van hulp met elkaar gedeeld wordt en waarbij we tot de conclusie komen dat face-to-face bezoeken en gesprekken bij ons werk nodig zijn!

Dag 5 – zondag 16 maart

We snappen het als u vandaag een dagje overslaat om met ons mee te reizen via dit verslag. Het is een dag van ontspanning. Wij brengen onze tijd door met de familie van Tavy, van Ramona (onze tolk) en de familie van Lia. We bezoeken gezamenlijk een kerkdienst, waarbij we zien dat velen naar de kerk komen en de gemiddelde leeftijd lager is dan onze eigen leeftijd. Dat zijn we in Nederland niet meer gewend. Met de hele groep, waaronder kinderen en kleinkinderen, komen we samen bij Lia en krijgen daar een maaltijd voorgeschoteld. Niet alleen in de middag, ook in de avond waarbij er zelfs nog ergens rond 21.30u de nodige pizza's bezorgd worden. In Roemenië krijg je altijd genoeg te eten. De gastvrijheid is enorm! Aan het einde van de avond nemen we afscheid van elkaar. Onze dagen in en om Oradea zitten erop. Morgen reizen we door naar Petrosani om samen met Eugen Stoica de nodige families te bezoeken.

Dag 6 – maandag 17 maart

Vandaag reizen we van Oradea naar Petrosani, dat is ongeveer 300km richting het zuiden van Roemenië gerekend vanaf Oradea. Gaat u met ons mee via dit verslag? Uiteraard ontbijten we eerst voordat we de auto starten en nemen we afscheid. Onderweg naar Petrosani regent het. Het weer is wat minder warm en in de hoger gelegen gebieden zien we af en toe wat wits doorschemeren, het sneeuwt daar dan. Rond 13.00u komen we aan bij Eugen en Lydia Stoica. Een hartelijk weerzien met elkaar en bijpraten over van alles en nog wat volgt. Uiteraard met direct aansluitend een maaltijd. We nemen daarbij ook het programma voor de komende dagen door. Wie kunnen we op welk moment bezoeken?

En ondanks het inmiddels gevorderde tijdstip in de middag gaan we op pad richting de familie N. Daar treffen we de ouders aan, een zoon en een dochter. De oudste dochter "haakt aan" via de telefoon. Deze laatste studeert in Boekarest en we horen dat dit jaar haar laatste jaar is. Ze is dan afgestudeerd in de Russische en in de Poolse taal. Ook horen we dat ze een vriend heeft waar ze later dit jaar mee hoopt te trouwen. Deze vriend is een Roemeen maar zijn ouders wonen in Spanje in de buurt van Valencia. Daar wil dit stel dan ook naar toe. De dochter die we thuis aantreffen ontbreekt het even aan die juiste motivatie voor school. Een goed stichtelijk woordje van pastor Stoica volgt...

Na dit bezoek rijden we naar de familie van D.T. Zij bezitten de nodige grond en verbouwen veel van de geleverde zakken pootaardappelen. We horen dat de oogst het afgelopen jaar uitstekend was en ze hopen dat dit jaar hetzelfde ras pootaardappelen geleverd is. Dit laatste blijkt het geval te zijn. Ook hier krijgen we een maaltijd aangeboden en de gesprekken lopen dusdanig uit dat we pas rond 22.30u "thuis" zijn.

Dag 7 – dinsdag 18 maart

Bij het ontbijt krijgen we te horen dat er vanuit de regio Oltenië, waar we vandaag naar toe willen gaan, de nodige sneeuw is gevallen in de afgelopen nacht. Na enig overleg besluiten we wel op pad te gaan. We vertrouwen erop dat de doorgaande wegen schoon zijn. En ook van belang is dat de bus van Eugen Stoica beschikt over goede winterbanden.

We rijden door de 'canyon' vanuit Petrosani richting Targu Jiu. Hoe verder we door de canyon rijden, hoe meer sneeuw we tussen en óp de bomen zien liggen. Een schitterend

wit landschap wacht op ons als we de canyon uitrijden. We genieten van de rit, de natuur is ongerept in Roemenië.

Als eerste rijden we naar het plaatsje Stroeti, naar de familie G. Daar aangekomen worden we hartelijk ontvangen. Een flinke hoeveelheid sneeuw zien we liggen op het dak van het lage huisje waar de familie woont. Binnen krijgen we te horen wat de familie de afgelopen maanden overkomen is: de oudste zoon (28) heeft een ernstig auto-ongeluk gehad 3 maanden geleden. Op de weg richting huis vanuit een plaats dicht bij de Zwarte Zee i.v.m. het overlijden van een tante is de jongen frontaal tegen een ander auto gereden. Een been is op meerdere plekken gebroken en in zijn linkerarm is sprake van open botbreuken. Daarnaast heeft zijn hoofd en lichaam een plotselinge intense druk ondergaan. In het ziekenhuis van Boekarest is hij meerdere keren geopereerd. Nadat hij eerst bij zijn ouders is teruggekeerd vanuit het ziekenhuis is besloten dat een plek bij zijn broer en vrouw in het plaatsje Les (dicht bij Oradea) een betere plek voor hem is. De verzorging die hij daar kan krijgen van zijn broer en vrouw is ook beter. Een nieuwe operatie aan zijn arm, revalidatie en fysio zal de komende maanden moeten plaatsvinden. Een lange weg naar herstel waarbij het nog niet duidelijk is of het herstel zodanig zal zijn dat hij opnieuw aan het werk kan. De ouders hebben te maken gehad met voor hen hoge kosten voor het bezoek aan het ziekenhuis. Deze familie heeft door de jaren heen de nodige tegenslagen te verwerken. Een bijzonder schrijnende situatie. Naast bovenstaande heeft de familie te kampen met praktische zaken: een wasmachine die defect is gegaan en waar geen middelen voor zijn om deze te vervangen. En ook een vriezer is nodig om eten goed in te kunnen bewaren.

Later op de avond besluiten we dat er direct financiële hulp gegeven wordt aan de jongen en zijn vrouw die hun broer nu opvangen in hun eigen huis. Zij hebben door deze opvang te kampen met de nodige kosten. En we besluiten een ‘startbedrag’ achter te laten voor het kunnen aanschaffen op later moment van een nieuwe wasmachine.

Nog onder de indruk van hetgeen we gehoord hebben rijden we naar het plaatsje Targu Logreti, naar de familie I. Ook daar worden we hartelijk ontvangen te midden van een besneeuwde omgeving. Van de veertien kinderen wonen er nog negen thuis. Drie zijn er inmiddels getrouwd en er is sprake van drie kleinkinderen. De drie getrouwde kinderen wonen, net als twee anderen in Oostenrijk, nabij of in Wenen. Daar hebben zij werk gevonden in de bouw en/of in de hotelwereld als hulp in de keuken. Van één van de schoonzonen die in Oostenrijk in de bouw werkt heeft de familie radioteren ontvangen. De vader van het gezin wil deze graag plaatsen en daarop een centrale houtkachel aansluiten. Dit te vervanging van de bestaande en verouderde houtkachels in het huis. We begrijpen zijn wens, het zal voor de familie zeer waarschijnlijk efficiënter zijn in het stookgedrag én zal comfortabeler zijn in het gehele huis. Naast deze praktische zaken horen we ook over de gezondheid van de familie. En we horen dat de kinderen die in Oostenrijk werken proberen, waar mogelijk, enigszins financieel bij te dragen naar de ouders toe. Overigens: een maaltijd met o.a. zelfgebakken brood krijgen we voorgeschoteld. Daarbij schuift ook één van de jongste kinderen aan. Hij is twaalf en spreekt inmiddels een woordje Engels.

We besluiten niet al te laat terug te rijden om te voorkomen dat we overvallen worden door of sneeuw of gladheid. Het is immers een beste afstand nog tot Petrosani. Rond 20.00u komen we daar aan. En als u denkt dat onze dag er dan op zit heeft u het mis. We hebben met elkaar door te nemen welke acties nodig zijn, waar hulp aangepast moet worden, waar accentverschillen moeten komen te liggen etc.

En o ja: onderweg hebben we het met Eugen Stoica gehad over de gezinnen die we niet bezocht hebben: de fam. C. in het plaatsje Brodina in het noorden van Roemenië. Zij hebben vooral behoefte aan praktische zaken als voedsel, maar ook schoenen en schoonmaakmiddelen. De situatie daar is onveranderd horen we.

En we hebben het over mevr. S in Petrosani. Haar man werkt in Tsjechië voor een aantal maanden. Het gaat op zich goed met hen maar de maandelijkse kosten voor medicijnen blijven voor mevrouw hoog.

Ook de familie C. in de plaats Targu Jiu hebben we niet bezocht. Eugen Stoica vertelt dat Lydia, zijn vrouw, met het nodige beleid deze familie ondersteund. Dat wil zeggen dat Lydia de hulp zodanig reguleert dat het passend is bij hetgeen op dát moment nodig is. Het is goed om te horen dat er tussen Lydia en de moeder van dit gezin veelvuldig en goed contact is.

Dag 8 – woensdag 19 maart

Vandaag reizen we terug naar Nederland. Althans: dag 1 van onze reis terug. Het is vanuit Petrosani een afstand van ongeveer 1800km. We willen dit in twee etappes van 900km doen. Na een ontbijt bij Eugen en Lydia Stoica nemen we afscheid van hen. We rijden deze dag door tot midden Oostenrijk. Via het internet vinden we een prima 'gasthof' in een klein dorpje niet ver van de snelweg vandaan.

Dag 9 – donderdag 20 maart

Dag 2 van onze terugreis naar Nederland. Het is prachtig weer, de zon schijnt volop en dat staat in schril contrast met de hoeveelheid sneeuw eerder deze week. Het is niet druk op de weg en de afstand van opnieuw rond de 900km leggen we in ruim tien uur af om zo rond 18.15u weer veilig thuis aan te komen.

-EINDE VERSLAG-

We hopen dat we met dit verslag een goed beeld hebben kunnen geven van ons bezoek namens Stichting Help Oost Europa in maart 2025 aan gezinnen/personen in Roemenië. Als u vragen heeft over iets wat u gelezen heeft, schroom dan niet om een email te sturen naar Dinant Pas: d.pas@helpoosteuropa.nl

En als u na het lezen van dit verslag denkt “ik moet ook iets doen, ik wil graag helpen” dan zijn daar uiteraard mogelijkheden voor. Deze liggen vooral in de lijn van een financiële bijdrage.

Dit kan een bijdrage zijn in de vorm van een periodiek vast bedrag maar kan ook een éénmalige gift zijn. Als voorbeeld kunt u denken aan een periodieke vaste bijdrage voor de fam. P voor de hoge maandelijkse medicijnkosten (zie pagina 4). Of als voorbeeld kunt u denken aan een éénmalige gift voor de aanschaf van een loopstoel voor Ezra (zie pagina 5) of voor de aanschaf van een wasmachine of een vriezer voor de familie G. (zie pagina 11). U kunt uw bijdrage dan overmaken naar:

Stichting Help Oost Europa

NL65 INGB 0008111639

Vermeld hierbij voor welk doel uw bijdrage is